

[asszonyom ma hullócsillagos az ég ma megint
túl sok a megalvadt vér...]

*asszonyom ma hullócsillagos az ég ma megint
túl sok a megalvadt vér a számban.
amíg te boldog zenékre táncolsz én szomjas homokban
hanyattlok és végtelen szeretkezésünkről álmodom.
lehetne persze szomorúbb is.
hajnalodik mire megírom ezt a verset akkorra
már ájultan alszol az összekócolt szívű ciprusok alatt.
szétfeszített combjaid közé fúrja vesszejét a halál.
hullócsillagos az ég asszonyom ma elvándorol ablakunk
alól az erdő. fejünk alól a szomorú melegség.
lejárt személyi igazolványom. lejárt utolsó haladákom is.
rendőrnek szerelemnek üthető bitang vagyok.
mint a gyilkosok köpenyemre dilettánsok vetik kockáikat.
vetkeznek messzi partokon halott kedvetlen lányok ingükkel
leterítik arcomat. jó így valakik emléke lenni.
a fák felett villamos lebeg benne szállsz álmosan
és sírva fakadsz amikor véletlenül lenézel*

[ne szokd a fegyelmet. az éjszakában
haramiák járnak szívük fénylik...]

*ne szokd a fegyelmet. az éjszakában haramiák járnak
szívük fénylik mint a pálinkafőző rézüst.
próbálkoztam persze a jósággal én is. persze próbálkoztam.
fehér máklevet tartottam a számban s bolyongtam
bódultan a cserepesre száradt reménytelen vízmosságban.
te mégse légy fegyelmezett.
majd álmodom és elmúlik az a part és elmúlnak a torkomon
felejtett nyitott borotvák.
tányéron emelem szádhoz a holdat akkor
hogy mindörökre megvehessem magamnak szomjuságodat.
a jóság megesett asszonyhoz hasonlít és szomorú hegyekhez
melyeket a maga képére formázott az idő.
igen majd beszéljünk a jóságról is.
nagy az éjszaka és arcomba súlyos hajfonatok*

*csapódnak és nem tudom kiért nyúlok ha emelem a kezem.
kígyóval viaskodom szájában tartja kisfiam koponyáját
már tiszta sár vagyok és mind több a vérem az ágakon.
valamit énekel de már nem tudom miről*

[eljutok ugye eljutok a liftig melyben a boldogsággal utazom a felhőkön túli emeletre...]

*eljutok ugye eljutok a liftig melyben
a boldogsággal utazom a felhőkön túli emeletre
vele ki egyszerűen tud szeretni ahogy felnőtt szeretheti
hallgató gyermekét.
kifáradt húsbomból majd gyönyört zongoráznak ujjai
míg a lift falához dőlve
haladunk a világ fölötti zöldben a ragyogás aranyívén
túl lakó méltó férjihalálba.
elviszel ugye elviszel a liftig.
tántorgásom a föltúrt járdaszélen megmosolygod s szótlánul
fölemelsz mikor árnyékomban megbotlok s elvágódom a kövön.
szebb árvaságot ígértek nekem.
s most nem tudom
ki fogja el a halántékom felé szálló parittyakövet
ki üti félre a mellembé csapódó vörös nyílvevesszőket
ki itatja meg vérével a torkomra fektetett szomjas kardokat
a kifordult szájú halottakkal rángatózó lövészárkokat
ki temeti be hogy eljussak a liftig.
részeg arcom savanyú hajnali veritékét lesz-e ki
letörölje legalább*